

[Bøgholm.]

Jeg tænker på den ret hemningsløse takstpolitik, der føres, dels i forholdet til den private småskibsfart, dels i forholdet til den private Store-Bæltstrute. Statsbanerne misbruger derigennem efter min opfattelse deres adgang til at benytte skattemidler i konkurrencens tjeneste. Der kunne dernæst også være grund til at gøre opmærksom på, for nu at blive ved dette afgrænsede område, hvorledes statsbanernes ledelse synes at samle på rutebilruiter, medens det var det private initiativ, der betalte regningen, da rutebilkørslen endnu befandt sig på det eksperimentelle stade.

Jeg mener, at banedrift på blot lidt længere afstand frembyder en række uomtvistelige fordele fremfor rutebilkørsel, men selv ikke udfra et sådant synspunkt vil man kunne forsvare den videre opretholdelse af en række småbaner, der kører med underskud. Her må det vist erkendes, at bildriften nu engang er tidens løsen men man har ikke hos de ansvarlige myndigheder kunnet spore altfor megen erkendelse af dette forhold. Lad mig blot henvisse til, hvorledes et tilbud om overtagelse af Hornbækbanen af private interesser blev forkastet derigennem, at der blev stillet krav om en kapitalisering af pensionsbyrderne, medens de private interesser var rede til at betale pensionerne fra år til år og samtidig sikre en billigere drift. Jeg venter nu, at finansministeren vil gøre sin indflydelse gældende for at sanere statsdriften i så vidt omfang som muligt.

Den højtærede finansminister udtaler, at formålet med det hele er at sætte den samlede opsparing i vejret, og det vil ministeren sikkert kunne finde tilslutning til i vide kredse udenfor sit eget parti. Problemet er vel, om den højtærede minister finder samme tilslutning i sit eget parti.

De af ministeren anviste metoder synes dog ikke helt at modsvare det mål, der nævnes. Ministeren erkender nødvendigheden af at gennemføre en skattemæssig begunstiggelse af merindkomsten, men går dernæst over til at argumentere for en højere arveafgift og en kapitalvindingsskat. Argumentationen på dette område er mildest talt ejendommelig. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et kort citat af finansministerens tale i Nationaløkonomisk Forening, som den er refereret i

„Berlingske Tidende“ den 8. ds. Ministeren siger bl. a., at

„forslagene om større beskatning af arv og kapitalgevinster må ses som et alternativ til den hårdere beskatning af merindtægterne gennem merindkomstskatten, og udfra dette synspunkt er det ingenlunde givet, at arveafgifterne og kapitalgevinstbeskatningen vil ramme opsparingen“.

Ja, ministeren kunne i og for sig med nøjagtig samme ret have sagt, at de to omtalte skatter udgør et alternativ f. eks. til konfiskatoriske bestemmelser, og også udfra dette synspunkt mene, at så var det dog et spørgsmål, om det alligevel ikke var bedre at gå den af ministeren anviste vej.

En kapitalvindingsskat ville for en række erhverv, og dette gælder ikke mindst for skibsfarten, hvis dollarindtægter har været af meget stor valutamæssig betydning, sige det samme som en ringere indtjeningsmulighed. En forhøjelse af arveafgiften ville være et slag i ansigtet på selve opsparevilljen i vort folk. Det kan næppe være ministeren ukendt, at en betydelig del af opsparingen skyldes ønsket om at sikre børnene eller andre af slægten større eller mindre økonomisk sikkerhed, alt efter som vedkommende er i stand til at gøre det.

Således vil man se, hvorledes der i finansministerens tale brydes to linier, socialismens linie og realismens linie. Det synes desværre, som om det navnlig er i præmisserne, man ser det realistiske præg, medens konklusionerne ligger på partiets linie. Det må håbes, at den højtærede minister udfra sine præmisser vil underkaste de dragne konklusioner en ny og reformatorisk overvejelse.

Jeg er enig med ministeren i, at således som vi nu engang er stillet økonomisk og socialt, er kapitaldannelse vigtigere end forbrugsudvidelse, men jeg føler mig ikke overbevist om, at ministeren tilstrækkelig klart har set sammenhængen mellem de to faktorer. Den pengemasse, der af en kapitalfjendtlig finanspolitik jages bort fra kapitalmarkedet, søger naturligvis over i forbruget. En skattemæssig begunstiggelse af formuedannelsen må nu engang være den rette vej til at føre penge bort fra forbruget. Hvis man et øjeblik ser på tallene for kapitaldannelse og forbrugsudvidelse gennem den